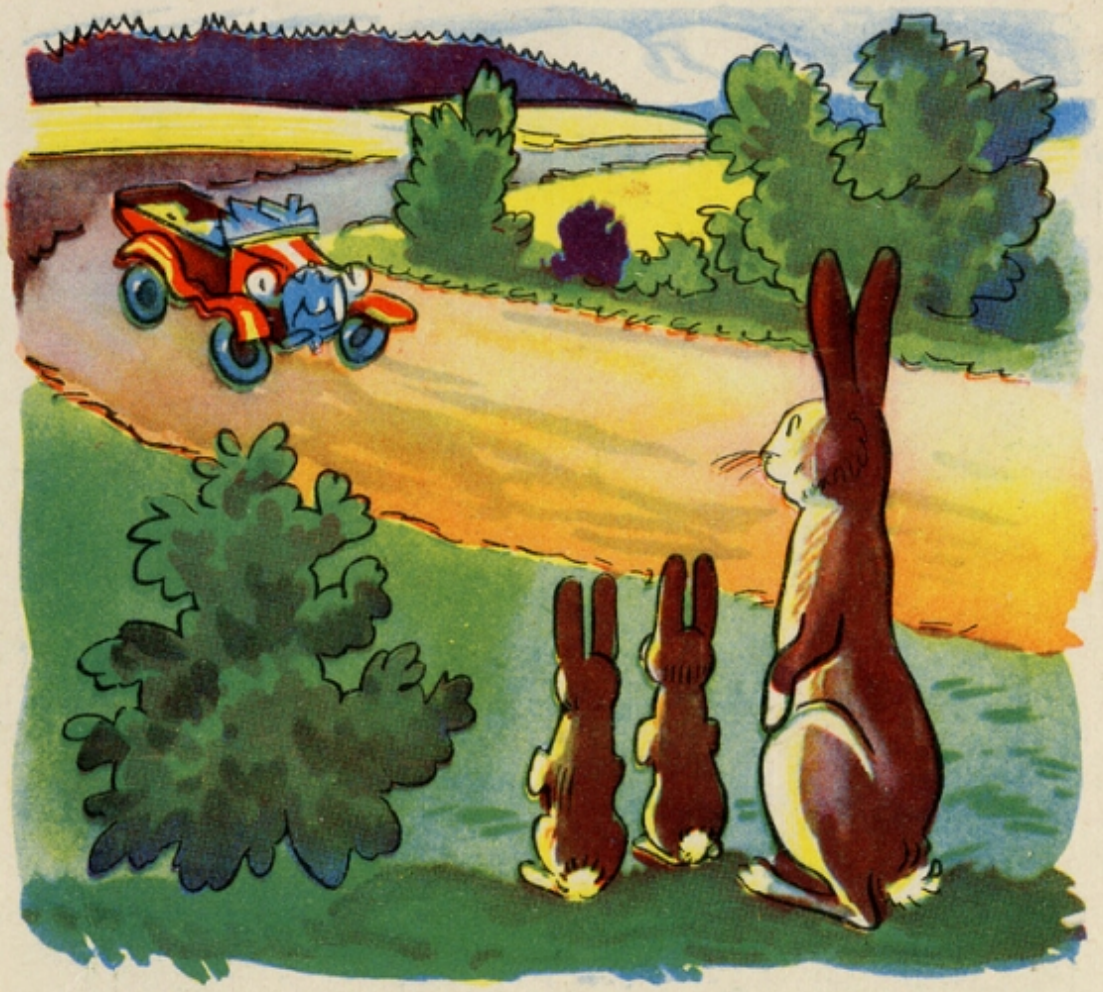

Rõõmsalt hakkas ta linna poole tagasi tõttama. Kiiresti see ju enam ei läinud, aga, noh . . .

Jõudis kuhugi metsaservale. Seal istus tee ääres maantee-kraavi taga haavikuemand kahe pojaga. Kui auto ähkides ja puhkides lähenes, hüppasid pojad jalule ning hüüdsid kartlikult: „Põgeneme, ema!“

Aga rahulikult vastas jäneseeit:

„Pole tarvis, lapsed. Ega ta mõni püssimees ega jahikoer ole. Kui iga tühjakest kartma hakata, ei siis tohiks enam maantee äärde vaatamagi tulla.“